

מפגש בישול מתכון עם זיכרון

כל אדם, מכל מקום בעולם, מכיר את התחושה של אובדן ושל געגוע,
לכל אדם יש המתכון שמזכיר לו מישהו יקר.

מתכון עם זיכרון - הנצחה ייחודית לזכר חללי צה"ל וחללי פעולות האיבה
דרך בישול מתכונים אהובים והסיפור שמאחוריהם.
זאת על ידי מפגשי בישול בהם מבשלים מנה אהובה של חלל צה"ל או חלל
פעולות איבה. במפגשים מבשלים, טועמים ומשתפים תמונות, סיפורים,
קטעי וידאו ומשוחחים על האדם שמאחורי המנה ומשפחתו.

לקראת יום הזיכרון יתקיימו ברחבי הארץ מפגשי בישול בהם יונצחו חללי
צה"ל ונפגעי פעולות האיבה, במסגרת מתכון עם זיכרון.

מפגש בישול לזכר

חיים (מיקו) נחמני ז"ל

ילדות

חיים נולד ביום י"ג באב תשכ"ז (18.8.1967) בשכונת גונן, ירושלים.
אח לאבשלום, גלי ודנה.

חיים גדל בירושלים, התחנך בבית הספר היסודי "מצדה" ובתיכון עיוני ומכללה טכנולוגית
"דנמרק" בעיר הולדתו ומגוריו.
מורתו למקצוע האנגלית בתיכון, רות בנזימן, סיפרה על חיים כי היה "בחור חסון, בחור עם לב
זהב, שתמיד עזר לזולתו. כל מה שביקשתי ממנו הוא היה עושה".

הגיוס לצה"ל

בשנת 1985 התגייס חיים לצה"ל ושירת בחיל ההנדסה הקרבית.
במסגרת השירות עבר קורס מ"כים וקורס קצינים. שירת שנה בשירות קבע.

השירות הצבאי

בשנת 1990 החל חיים לעבוד בשירות הביטחון הכללי.
הוא למד באולפן על מנת לרכוש את השפה הערבית על בורייה. בהמשך עבר קורס רכזים חוקרים
והוצב כרכז במרחב ירושלים יהודה ושומרון.

בשנת 1991 נשא חיים לאישה את קארן, אהובת ליבו.

השירות הצבאי

אימו סיפרה כי במשפחה לא ממש ידעו מהו עיסוקו המדויק. "היה לו סדר-יום עמוס, מהבוקר עד הלילה. היה חוזר ב-21.00. איך שהיה מתיישב, היו מזעיקים אותו, בעיקר בגלל המצב המתוח... ידענו שהוא בשטחים, ידענו שהוא בקשר עם הערבים, וחוץ מזה לא ידעתי כלום".

מועד הנפילה

סגן חיים (מיקו) נחמני, איש שב"כ ששימש כרכז במרחב ירושלים, יהודה ושומרון, הותקף על ידי משת"פ ונפל ביום י' בטבת תשנ"ג (3.1.1993). בן עשרים ושש בנפלו. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים.

הניח אישה, הורים, אח ושתי אחיות.

הספדים

קארן, אישתו, הספידה את חיים אהוב ליבה במילים מרגשות וכואבות:
"... כל כך הרבה פעמים אמרת לי 'אני אוהב אותך' שלפעמים חשבתי שאם אאגור את כל
הפעמים שאמרת לי את זה, יהיה לי 'אני אוהב אותך' אחד לכל יום עד סוף חיי וגם אז לא אהיה
באובה...האבן שמכסה אותך כל כך קטנה, כל כך קרה, כל כך עלובה וכל כך שונה ממה שהיא
מכילה... מיקו שלי, אני אוהבת אותך".

הספדים

אימו של חיים ספדה לו:

"... יום יום, שעה שעה, מתנגן לי שיר בראש, שיר על אימא... שיר הקורא לאימא בעת צרה.
ואני לא שמעתי את השיר הזה באותן עשר דקות גורליות בהן נלחמת על חיך... מיקו - ליבי לא
ניבא לי כלום. אני חדלתי להיות אימא באותן עשר דקות".

הספדים

ידידיה וליאור עמוסי, שלא הכירו את חיים באופן אישי, אך התגוררו במרחק רחוב אחד בלבד ממקום נפילתו עת הקריב חייו באומץ ובעוז למען לא ייפגעו אזרחים חפים מפשע, מצאו לנכון לכתוב את אשר על ליבם: "... גם אנו, כמו כל בית ישראל, זועזענו לשמע הידיעה... בתחילה עוד לא ידענו במי מדובר, אך למחרת, כשהפרטים התפרסמו, הרגשנו מן הזדהות עמוקה, מן שייכות אישית לאדם ופועלו... אסירי תודה וחסרי אונים על שאיננו יכולים להביע את תודתנו לאדם שאת היקר מכל הקריב למעננו, ולמען כל עם ישראל". והם הוסיפו על אודות החלטתם להנציח את חיים: "ביום שני היינו בדרכנו לבית החולים... להולדת בתנו. ברור היה לנו שאנחנו רוצים להנציח את חיים בשמה והחלטנו לקרוא לה חן. ראשי תיבות של חיים נחמני, שם שמבטא חיים ונחמה גם יחד..."

הספדים

ראש המרחב נשא דברים מרגשים על אישיותו ועוצמתו של חיים:

"אנחנו עומדים כאן, חיים, ליד קברך הפתוח, והלב ממאן להאמין... אנחנו רגילים להיות איתך, חיים, יחד... אנחנו רגילים לראות אותך, חיים, צועד זקוף קומה, גופך החסון נטוי קדימה, ורגליך מובילות אותך בצעדים נמרצים לעבר המטרה הבאה, לקראת ההתמודדות הבאה, אל מול פני הקושי הבא. אנחנו רגילים לראות אותך, חיים, גבוה, תמיה, נאה, בטוח בעצמך, מחייך, נוקט עמדה, מביע הערכה וממלא בנעם וברוגע, אבל בנחישות ובהחלטיות, את חלקך במלחמתנו היום-יומית... הפגנת ביטחון עצמי רב, הקרנת סמכותיות... לא ויתרת על קוצו של יוד, לא הרמת ידיים נוכח קשיים כשדבר אחד לנגד עיניך: למלא את המטרה בשלמותה. ואת כל אלה עשית בצל, במסתורים, ללא הילה, ללא תהילה... בני משפחתך ידעו על עבודתך כה מעט, קל וחומר שעם ישראל, כולו, אינו יודע עד כמה הוא חייב לך, חיים, אישית, בעבור חלקך בהשגת הביטחון והשקט היחסי".

הנצחה

חיים מונצח בגן ציבורי הנקרא על שמו בירושלים.

כמו כן הוא מונצח באתר ההנצחה הממלכתי לחללי קהילת המודיעין בגלילות, בבית יד לבנים בירושלים, באנדרטה לחללי הקטמונים שנפלו במערכות ישראל ובבית הספר התיכון "דנמרק" שבו למד.

כעשרים שנה לאחר נפילתו של חיים, ביום ה- 2.8.2013 פורסמה כתבתה של שרה ליבוביץ-דר במוספשב ובגיליון אלקטרוני של "אנרג'י", המספרת על תפקידו ופועלו של חיים במסגרת שירותו בשירות הביטחון הכללי, על פרטי האירוע שהוביל לנפילתו, על אומץ ליבו ועוז רוחו, ועל תחושות ורגשות המשפחה ובעלי תפקידים בארגון עם ההחלטה בדבר שחרור רוצחיו.

מזמינים אתכם לרשום כמה מילים ולשתף איתנו

באתר האינטרנט

של מתכון עם זיכרון

www.matkonzikaron.co.il

או ברשתות החברתיות, ואנו נעביר למשפחה

תודה שלקחת חלק במפגש בישול

מתכון עם זיכרון

